

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 18. januar 2015

Kirkedag: 2.s.e.H3K

Tekst: Joh 2,1-11

Salmer:

SK: 22 * 289 * 144 * 474 * 51,1-2

LL: 22 * 447 * 449 * 289 * 144 * 474 * 430

Moses vil gerne se Gud. Det er der mange, der har villet i tidens løb. Der er også dem, der siger, at fordi de ikke kan se Gud, tror de ikke på Ham. Men det er ikke Moses' problem. Han vil bare gerne se Gud. Det ligger bag hans ønske om at se Guds herlighed. Se Gud sådan face to face. Men den går ikke, siger Gud til Moses. "Mit ansigt må ingen se" er svaret fra Gud. Og naturligt nok vil det så være at spørge: Hvorfor ikke? Hvorfor må vi ikke se Guds ansigt? Ja, det svar, der ligger lige for, nævnes jo selv i teksten, hvor Gud siger til Moses: "...intet menneske kan se mig og beholde livet." Hvis døden er konsekvensen af at se Guds ansigt, så vil jeg helst heller ikke se. OK, det er alvorligt dette her; men alligevel kan jeg godt forstå, hvis vi spørger også til det: Hvorfor? Hvorfor er det dødeligt at se Guds ansigt?

Der er sammenhæng mellem Guds ansigt og Guds utilslørede herlighed. At se Guds ansigt er at se Hans herlighed i al sin fylde. Og det kan et menneske ikke se, før det selv er i herligheden. Jeg tror nemlig, at vi skal vende den rundt. Jeg tror mange af os tænker, at når Gud siger, som Han gør, så er det en trussel. Det virker næsten som en straf: Hvis du ser mig, så skal du dø! Jeg tror, det er omvendt og derfor en beskyttelse af Moses og af os. Men samtidig en forjættelse: I døden, hvilket jeg tror i denne sammenhæng skal forstås som i opstandelsen,

altså når vi selv er døde og er i Guds herlighed, da skal vi få Hans ansigt at se.

Guds herlighed i al sin fylde er ganske enkelt for overvældende for mennesker uden for herligheden, i syndens og dødens verden. Vi, som lever med ødelagte herlighedsbilleder – vi lever nemlig ikke uden herlighedsbilleder, men de er skårede og ridsede, vi kan ikke tåle at se den uspolerede herlighed.

Jeg tror, der er to perspektiver i dette. Det ene er, at ser vi Guds herlighedsfylde i sin fulde udstrækning og indhold, så vil det meget nemt kunne få os til enten at ønske os dette så meget, at vi ville miste glæden ved livet. Livet ville blive en forsagelse i en fortvivlet længsel efter herligheden.

Eller også ville vi blive så fokuseret på alle skår og ridser i livets herlighedsbilleder, at vi på det grundlag ville forsage livet her. Vi ville blive glædesløse, for i det alt sammen ville vi kun se ridser. Vi kunne have nok så lykkeligt et liv; og alligevel ville vi vide, at der er jo også noget af det, der ikke er godt, og det ville ødelægge lykken. Man kan sige, at det ville svare til, ikke at kunne glæde sig over et halvfyldt glas vand, for man ved jo, at der er plads til mere, og ser det som halvtomt.

I begge tilfælde ville det fjerne glæden ved livets herligheder. På en måde kan vi sige, at vi ville dø i livet, længe før, vi rent faktisk dør.

At se Guds fulde herlighed i Hans ansigt kunne også betyde, at vi ikke længere havde øje for alle de andre billeder af Guds herlighed. Vi ville blive indskrænkede og fokuserede på Guds ansigt, og ikke på Hans herligheds udfoldelse også i vores skårede og ridsede verden.

I forlængelse af dette, er det værd at bemærke sig, at vores verden og vi, dør ikke af, at Gud ser den og os ansigt til ansigt. Det er tværtimod os til velsignelse, at Gud Herren løfter sit ansigt på os og lader det lyse over os. Det er velsignelse, som det siges til os næsten til slut i gudstjenesten. Med andre ord siges det til os: Gå nu ud i livet med min velsignelse, med min herlighedsglans som lys på din vej.

At være et troende, kristent menneske er ikke at være livsforsagende eller glædesløs i en eller anden herlighedslængsel. Det er heller ikke at betragte livet som en nødvendighed og ulidelig prøve før det egentlige og det højeste i al sin herlighed kan blive os til del. Livet er med alle sine ridser og skår – eller for nu at bruge billedet fra beretningen om Jesus ved brylluppet i Kana, så er livet også med de kar, der nogle gange løber tør, et liv i Guds herlighedsglans. Derfor handler det også om at leve det i alle dets aspekter og i de muligheder, vi nu hver især har. Det handler om, og det er måske så forskellen på at være troende og ikke troende, at se Guds herlighedsglans i alt det herlige. Se Gud i livet.

Der er alt for mange af os, der er helt vildt fokuseret på at få så meget ud af livet som muligt. Vi definerer lykke og succes meget langt hen ad vejen efter, hvad der er mig muligt. I sin ekstreme og lidt komiske version sås det i statsministerens nytårstale i TV, hvor hun sagde 'jeg' omkring 40 gange, hvilket hun godt nok også er blevet kritiseret for. Men hun er bare som langt de fleste af os andre: Det handler om mig. Og det kan godt være, det også handler om Jer andre, men så er det, hvis I passer til mig og mit. Jeg har lært som barn, at det altid hed "Sofus og jeg" f.eks. Men vi er rigtig mange, der altid og helt automatisk siger "Mig og Sofus". Jeg'et er os nærmest. Det er det jo så også.

Men det jeg er også kendetegnet ved en kolossal begrænsning og afgrænsning. Det kan godt være, at vi kan så meget. Men det bliver bare så små og lidt, hvis det er det eneste, vi kan se. At være troende er ikke at fornægte sig selv; men det er at se sig selv i noget langt større og herligere, også selv om karrene løber tomme.

Da Jesus ved brylluppet i Kana forvandler vand til vin er der særligt tre ting, der for mig er det, jeg skal have med fra gudstjenesten i dag. Have med mig, når jeg går ud i livet med Guds velsignelse.

Det ene er, at Jesus viser os, hvem han er. Han er skaberen. Han er Gud, Guds billede. Han er den i hvem vi kan se Gud uden at dø. Og han viser os, at hans kraft og magt og vilje til undere, ikke sker ved tvang (han afviser sin mors krav om at gribe ind). Undere sker aldrig på bestilling; men ofte i det øjeblik, vi måske mindst venter det.

Det andet er, at Jesus ved at gøre vinunderet her ved et bryllup, viser os, at Gudsriget **er** med hans tilstedeværelse. Vinen er ofte i Bibelen et billede på Guds rige. Jeg er ikke i tvivl om, at vinunderet her i Kana er helt konkret. Men jeg kan heller ikke læse beretningen uden at tænke på, hvordan vin senere i Jesu liv gives som andet og mere end vin. Nemlig vinen ved nadvermåltidet som Jesu blod og dermed det ene af de to elementer, der er vores pant på tilgivelse og nåde, og altså herlighed: nadverens brød og vin som Jesu legeme og blod, som Jesus selv.

Vi skal nok passe på ikke at presse billedet med vinen ved brylluppet for meget. Jeg tror også, det er et billede på Gudsrigets komme, altså på Guds herlighed i verden, med Jesus. Men vi må ikke presse billedet så meget, at vi presser det

helt konkrete vinunder ud af beretningen. Det var vin, der manglede, og derfor reddede Jesus festen og værtens gode omdømme. På en måde kan vi godt sige, at han reddede værtens liv. Han forvandlede det tomme til noget herligt.

Jesus er ikke fest-forsager eller livsfornægter. Derfor handler tro også om vores dagligliv. Vi skal ikke blive særligt himmelvendte og munkeagtige og klædt i sæk og aske uden glæde, for at være kristne mennesker. Vi skal søge livets glæder og goder og med troens hjælp have øjnene åbne for at se, hvor meget og ofte Guds herlighed kommer til os og fylder de tomme kar. For karrene løber tomme. Fra tid til anden sker det for os alle så sikkert som amen i kirken. Og det er ikke altid, at de fyldes med vin ud over forventning, som i evangeliet. Men det er helt sikkert, at det er nemmere for Gud at fylde karrene, end det er for os. Og det er ikke kun i Herlighedens rige, at karrene er fulde til overflod.

Det sker langt oftere for os, end vi måske har øje for. Og vi vil langt oftere kunne se det, hvis vi flytter fokus fra jeg'et til Gud Herren.

Jesus har i Kana på forunderlig vis sat gang i en livsfest, der ellers ville gå død. Og han har med sit ord sørget for, at der er rigeligt at drikke af til os alle. Derfor kan vi tage Marias ord til os, som formaning, men måske snarere som opmuntring: ”Gør, hvad som helst han siger til Jer!”

Da vil vi opdage, at det sker langt oftere end vi forventer og end vi ville kunne, at vandet i karret er den lifligste vin. Livet i det skårede billede er sin herligheds afglans. Deri kan vi se Gud – og se, at Han ser på os med velsignelse.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen